

Evo priče ...

Evo priče ...

Home › Reportaže › Potres je prijetio da nas uništi do kraja, ali mi smo se...

POTRES JE PRIJETIO DA NAS UNIŠTI DO KRAJA, ALI MI SMO SE ODLUČILI BORITI I DANAS SMO JAČI NEGO IKADA!

REPORTAŽE

12. RUJNA 2025.

BY MIROSLAV ŠANTEK

Potpuno je nepoznat podatak da se je u Petrinji jedan svjetski pokret, jedna u to

vrijeme vrlo popularna stvar, samo nekoliko godina nakon osnivanja počela prakticirati i u Petrinji. Prije za današnje uslove, nevjerojatnih 111 godina u Petrinji je zaživjelo izviđaštvo. Orijentacija u prirodi, preživljavanje, snalaženje, prva pomoć, pomaganje drugima, stvaranje čvrstih prijateljskih veza među izviđačima... – sve to krasí ove ljude koji se dragovoljno, volonterski upuste u tu, za mnoge od njih i cijeloživotnu priču. Avanturu koja traje sve do kraja.

Osamdesetih godina prošlog stoljeća, sama Petrinja je imala izuzetno veliki broj ljudi koji su pristupali izviđačkim odredima i koji su pronosili ime ovog grada nadaleko. No i ta slavna vremena su naprasno prekinuta, baš kao i ova današnja – zbog katastrofe. Domovinski rat je potpuno ugasio na tih pet godina petrinjske izviđače, ali čim se rat završio, nakon godinu dana, u tim postratnim, teškim vremenima, izviđački pokret je ponovo zaživio. Ovdje se mora napomenuti još jedna vrlo važna stvar, jedan, također, dosta nepozant podatak da je Petrinja jedina od svih tih gradova koji su imali nesreću da budu u ratu okupirani i prilično devastirani imala izviđački odred.

I tako je te 1996. – iduće godine će biti čak 30 godina djelovanja izviđača u Petrinji u slobodnoj Republici Hrvatskoj, ponovo zaživjelo izviđaštvo. Nastao je današnji Odred izviđača Kupa, čiji današnji načelnik Igor Žilić je tada imao 18 godina i preuzeo taj časni ali vrlo težak zadatak okupljanja izviđača i dan danas je aktivan u njemu. Izviđaštvo mu je nepovratno ušlo u krv i on je najbolji svjedok priče, kako danas, nakon potresa, na ovim područjima od posebne državne skrbi, sami izviđači kao udruga i predstavnici civilnog društva žive i rade u ovim novonastalim, nepredvidljivim i izuzetno teškim uvjetima.

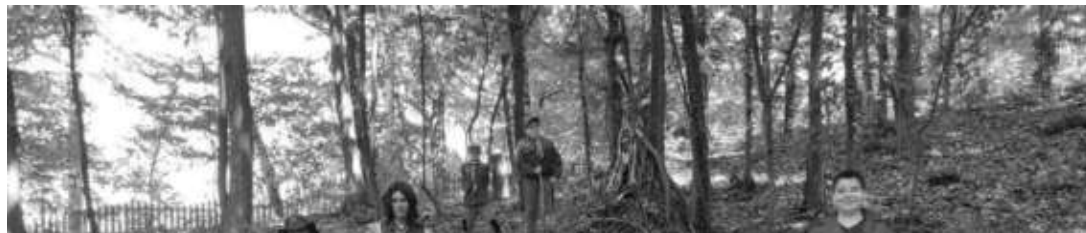

Igor i Pina Žilić

Naše prostorije su bile u središtu grada. U prizemlju stare austrougarske kuće na samoj granici Gradskog parka koja je dio tog strogog središta gradske jezgre. Oduvijek smo se ovdje okupljali, tu i držali našu poprilično tešku i poveću opremu i održavali sastanke i predavanja. Može se reći da smo živjeli nekim normalnim životom, mada nas je u to vrijeme kao i cijeli svijet zaustavila i nakratko zatvorila pojava korona virusa i sve one mjere koje su u to vrijeme bile na snazi, a mi bez druženja i rada nismo mogli. Ali smo se pridržavali uputa i čekali da pandemija prođe. No, dogodila se potpuna katastrofa koju niko nije mogao ni zamisliti. Taj potres 29.12.2020. je zauvijek promijenio Petrinju, a ni mi nismo ostali pošteđeni razaranja.

Naprotiv, stara zgrada u kojoj smo se nalazili se raspuknula u toj mjeri da je postala vrlo opasna da netko u nju samo proviri, a kamoli da se u njoj netko sastane. Struje nije bilo, prijetećih pukotina na vanjskim zidovima u izobilju, a crvena naljepnica je kao strašan znak govorio da je bolje da se ne približavate zgradi, a kamoli da ulazite u nju. Ali mi smo morali to učiniti. Nabavili smo zaštitne šljemove i ušli u unutrašnjost. Sve je bilo u potpunom mraku. Unutarnji zidovi su se raspuknuli, prijetili da se svakog trenutka uruše, ali mi smo ušli unutra i vidjeli očajnu situaciju. Naše stvari razbacane po podu. Fotografije generacija djece koje su prošle kroz izviđački odred i naše diplome i priznanja su pale sa zidova. Prava tuga.

Namještaj smo morali ostaviti. Izvukli smo koliko smo mogli nešto dokumentacije i nešto teške opreme – šatora i sličnih stvari. I zauvijek napustili tu zgradu jer i danas, kad je ona potpuno nova i izgrađena, više nemamo pristup tim prostorijama. Za prvu ruku smo opremu odnijeli kod svojih privatnih kuća, a poslije nam je Aeroklub Petrinja ustupio svoje zemljište za naš donirani stari kontejner prostor na livadi kraj Kupe na čemu smo im izuzetno zahvalni. Kad se situacija malo smirila i kad smo popravili stvari na svojim privatnim kućama, shvatili smo da moramo nastaviti dalje. Grad je bio razrušen, pust, bez puno sadržaja za druženje. Ali mi smo nastavili s radom.

Dolazila su nam djeca koje su roditelji doveli, upisali ih u Odred izviđača Kupa, a njima se to strašno svidjelo. Pored samog hangara Aerokluba je velika livada, travnate površine koje su idealne za obuku izviđača. Po svježem zraku, naučili smo djecu osnovama izviđaštva, a najvrijednija stvar je da djeca takvu stvar izuzetno

dobro prihvate i odbace mnoge stvari današnjice koje su svuda oko nas – od gledanja u mobitel, pa nadalje. Mi ih učimo korisnim stvarima koje im uvelike mogu pomoći u daljnjem životu. Čak to na trenutke podsjeća na davni školski predmet – domaćinstvo, gdje nauče kako nešto jednostavno skuhati za jelo, kako napraviti sklonište, kako nešto sašiti, zapaliti vatru i slično i ono najvažnije, naučiti davati prvu pomoć i sebi i drugima. To su stvari koje vrijede kroz cijeli život.

Danas nas ima oko 36, od toga petnaestak djece. Mi smo svi teški volonteri – to je i sama srž izviđača. Nema plaćanja instruktora, vodiča i sličnih stvari. Ovo je okolina i način života gdje se svoje vrijeme posvećuje besplatno za sve polaznike. Zbog toga nam i ne treba baš puno novaca. Naša godišnja članarina je u rangu mjesečnih uplata drugih udruga. Napišemo godišnji projekt i Grad Petrinja ga u pravilu izfinancira. Dobijemo ponekad neku donaciju i u principu to je sve. Ali mi smo zadovoljni s tim. Trudimo se koliko možemo i ne prekidamo tu tradiciju. Svake subote se sastajemo i onda planiramo što i kako dalje. Polako postajemo i sve više

prepoznatljivi.

Prije nekog kratkog vremena, dogodila nam se velika sreća. Dobili smo termin za korištenje u dogovorenom terminu u sklopu Centra za mlade Laura koji je jedna prekrasna zgrada koja se pretvorila od stare zapuštene zgrade nekadašnje klaonice u vrlo reprezentativan prostor i ne možemo naći dovoljno riječi hvale za ljude koji ga vode i sam Grad Petrinju koji nam je to omogućio. Oko te zgrade ima puno prostora za naše aktivnosti jer mi većinu vremena provodimo ispod otvorenog neba, a ako je baš vani jako loše vrijeme onda se možemo povući u unutrašnjost ovog prostora. To nam je itekako važna pomoć dok ne dobijemo svoj stalni prostor negdje.

Obično imamo dva kampa – ljetni i zimski. Ovaj ljetni je vrlo atraktivan i nalazi se uz samu obalu Kupe, gdje naši članovi pripreme prostor, postavljaju šatore za spavanje, iskopaju rupe za vršenje nužde i onda jedan poprilično vojnički način života počne. Buđenje, postrojavanje, tjelesna vježba pozdrav zastavi, doručak, rad i učenje, savladavanje novih vještina. Polaznici su oduševljeni ovim načinom života, a i njihovi roditelji. Poneki od njih nas i počaste nekim dobrim jelom. U svakom slučaju, ta druženja su ona koja se pamte cijeli život. Sličan princip ima i zimski kamp – obično poslije Nove godine u doba kad traju školski praznici i odvija se na lokacijama nekih planinarskih domova.

Puno odlazimo i u prirodu oko same Petrinje. Hodamo planinskim klancima, potocima, stijenama, šumskim putevima i livadama. Oslušujemo život u šumi i čistoj prirodi. Za nas nema lošeg vremena. Po zimi se znamo i sanjkati na brdima iznad grada, ali iznad sveg toga je uvijek samo jedna pomisao – zajedništvo i druženje. Vrlo lijepo je gledati kako se djeca opuste i postanu vrlo prirodna. Čak i oni koji su pomalo stidljivi ili ne pokazuju emocije javno, ovdje postanu vrlo razigrani i veseli. Izviđači promijene način razmišljanja i življenja nabolje.

Može se reći i da je u ovim teškim, postpotresnim vremenima obnove i uspostave života, naša udruga doživjela i veliku počast. Naime, Savez izviđača Hrvatske je kod nas organizirao izviđačko zborovanje . Čak 1200 izviđača je došlo u Petrinju ovog ljeta i ovdje provelo nezaboravne trenutke. Prostor Gavrilovićevog nogometnog igrališta nikada nije u svojoj povijesti vidio toliko ljudi na travnjaku, a šatori za spavanje su se nanizali u dugačak red. Sve je odzvanjalo glasovima izviđača sa svih strana Hrvatske, a mi smo to uz ogroman napor volonterski odradili. Namučili smo se jako, ali smo bili vrlo sretni i ponosni. Može se reći da je 2025. godina izviđača u Petrinji. Davni san se ostvario i pretvorio u javu.

Trenutno smo najjači od te 1996. Sad treba dobiti još više članova. Bilo je pitanje poslije potresa ili nestati ili se pojačati, a mi smo se odlučili za ovo drugo. Svemir se okrenuo na drugu stranu i sreća je prešla na našu stranu. Koliko god bila ta loša potresna situacija iza nas ovih godina, mi smo ostali živi i jači nego ikada. Pozivam sve da nam se pridruže i sami osjete tu snagu našeg zajedništva – kaže Igor Žilić.

Miroslav Šantek

**TEKST JE OBJAVLJEN UZ FINACIJSKU POTPORU AGENCIJE ZA ELEKTRONIČKE
MEDIJE IZ PROGRAMA ZA POTICANJE NOVINARSKJE IZVRSNOSTI**